

پیشگام، روشنگری په لور مخکښ گام

جنایتکارو او جاسوسو او وطن پلورونکو ځواکونو حساب کړی او باید یې هم وکړی، ځکه همدا ډلې او تپلې کولای شې د امریکا او نورو مرتجع دولتونو د موخو د تطبیق لپاره کار وکړي.

امریکا او د هغه پخواني تکنوکراتو لاسپوڅو، طالبانو او جهادیانو د نورو بدمرغیو او ناورینونو تر څنګ، څو جدي ناخوالې جوړې کړي دي. دې دښمنانو زموږ ملي پیوستون او وحدت لا زیانمن کړ، دموکراسي یې په وینو، لوټ، تالان او جنایت ولړله؛ بیوزلي، ۲مخ

چې ټولنه یې پر دموکراتیکو او سکیولارو ارزښتونو ولاړه وي، پلویان وو او د ستمځپلو د آزادۍ او برابری په پار مو د زبیبناک او استعمار په ضد د مبارزې په اړتیا ټینګار درلود.

د فاشیستو طالبانو له واکمنیدو سره زموږ په اند شرایطو او حالاتو رادیکال بدلون نه دی موندلی. له پیله معلومه وه چې د ب. ۵۲ دموکراسۍ وخت تیرېږي او د امریکا د ستراتیژیکو موخو د پلي کیدنې په پار د بنسټپالی بل مخ، یعنې طالبان د قدرت په ګدی ډډه وهي. د امریکا ښکیلاکي تاریخ ښوولې چې تل یې پر فاشیستو، بیرحمو،

واکمني ده. په لومړي دور کې قاتل او لوټمار جهادیان له چپاولګرو تکنوکراتانو سره د امریکا په چوپړ کې وو چې د زیارکښو او بیوزلو انسانانو وینه یې تویوله او خلک یې د نیستۍ او درېدرۍ ګرنگ ته سوق کړل.

موږ یو شمیر هم انده او همفکره ملګري په تیر شل کلن تجاوزه او تیري کې د دې تر څنګ چې د ښکیلاک او د هغوې د لاسپوڅو په ضد وو، په ورته وخت کې مو د طالب بربریت، د داعش قساوت او د جهادیانو قتل، لوټ او خیانتونه افشا او ښکاره کول. موږ د یو خپلواک افغانستان

د افغانستان یو لاسپوڅی دولت ږنګ او بل لاسپوڅی ته د ارګ واګې ورکړل شوې. موږ له پخوا پر دې باور درلود چې لاسپوڅی او تالی څټي دولتونه نه پايي. ستمګرو امریکایي - ناټويي ځواکونو په تیرو شلو کلونو کې داسې رېږونې، جنایتونه، ناتارونه او وژنې تر سره کړې، چې د انسانیت او د یوویشتمی پېرۍ پر مخ یې تور داغ پرېښود. دا ټول جنایتونه د «بشري حقونو»، د «ښځو حقونو» او د «دموکراسۍ» او «تروریزم» سره د جګړې تر نامه لاندې وشول. د دې وژنو او بلسوګرۍ پایله، د امریکا او غرب د بلې غلامې ډلې، فاشیستو طالبانو

با بنیادګرایي اسلامی نمی توان به جامعهٔ دموکراتیک رسید!

جنایت امارتی

اختلافات کوچک امروزی سایر جهادی‌ها با احمد مسعود بر سر رهبری و امکانات «جبهه» است؛ ورنه اینان همه سر و ته یک کرباس و هم ایدئولوژی بوده و با طالبان در بسیاری موارد کلیدی و اساسی هم نظر و هم فکر اند. از زبان خود او نقل و به بررسی بگیریم. ص ۴

با طالب‌ها دارد که بتوان زیر علم جبهه او برای جامعه دموکراتیک و سکیولار مبارزه کرد؟ آیا می‌توانیم با همسویی با شورای نظر و جمعیت اسلامی در کل، به جنگ ایدئولوژی طالبانی و جهادی رفت و بر اساس آن افغانستان دموکرات و سکیولار ساخت؟ تمام تنظیم‌های جهادی جز حزب اسلامی گلبدین، به احمد مسعود احترام دارند.

نکرده و به بیماری پوپولیسم و هوایی بودن مبتلا نیستند و دشمنان مردم را به خوبی می‌شناسند، به پرسش‌های فوق منفی است. اما عده ای را داریم که در مخالفت با طالب‌ها به حامیان آشکار و پنهان جهادی‌ها تبدیل شده‌اند و مردم را تشویق می‌کنند تا در مقابل طالب‌ها به «جبهه مقاومت» احمد مسعود بپیوندند و از آن دفاع کنند. اینان این کار را به دو دلیل انجام می‌دهند: بیشترین آن به اساس تمایلات قومی و زبانی صورت می‌گیرد و کمترین آن از روی جلتزنگ فکری ارائه می‌شود. اینان، بر راه سوم فکر نمی‌کنند. در حال حاضر که «جبهه مقاومت ملی» به محور احمد مسعود ظاهراً در مخالفت با طالبان قرار گرفته، عده‌ای ذوق زده شده، این جاسوس جوان شورای نظاری را می‌خواهند به قهرمان مدافع ارزش‌های دموکراتیک تبدیل کنند. پرسش اینست که آیا احمد مسعود فرق ماهوی و عمیق

شماری تلاش دارند تا تحت نام دشمن عمده و غیر عمده، مردم را در جبههٔ جهادی‌ها قرار داده، یوغ اسارت فاشیسم دینی و حاکمیت تئوکراتیک را بر گردن مردم دوامدار و پایدار بسازند. این تلاش‌ها ظاهراً زیر نام دموکراسی، حقوق زن و حقوق بشر صورت می‌گیرد، شعارهایی که ستمگران امریکایی و ناټویی بیست سال تمام با آن مردم را کشتند و در آخر روز همه را به فاشیست‌های طالب حواله کردند.

آیا می‌توان در میان جهادی‌ها و طالب‌ها از سیاست دشمن عمده و غیر عمده سخنی به میان آورد؟ آیا می‌توان در کنار جهادی‌ها قرار گرفت و به جنگ طالبان رفت؟ آیا وظیفهٔ ما دنباله‌روی از یک خیل جنایتکاران علیه خیل دیگر جنایتکاران است؟ آیا تا هستیم باید میان دشمن بد و بدتر انتخاب کنیم؟ ... پاسخ آنانی که به قضایا سطحی برخورد

تعلیم و تحصیل دختران، سلاحی در برابر طالبان

گلبدين از تحصیل و آموزش دختران حمایت کردند، به یاد داریم که اینها در زمان جهادگری، زن را مال مرد دانسته و تنها یادگیری قرآن و حدیث را وجیبه دینی او می دانستند.

طالبان خوب می دانند که تعلیم و تحصیل باعث آگاهی زنان و مشارکت شان در امور مختلف جامعه شده و گروه‌های تندرو و عقبگرا را به نبرد فرا می خوانند. زن آگاه، فهیم و دانا خود سلاحی است در مقابل بنیادگرایان اسلامی، سلاحی که همه بنیادگرایان از آن به حق هراس دارند. زنان افغانستان می دانند که بنیادگرایان اسلامی، چه طالب و چه جهادی، عداوت و دشمنی هیستریک با زنان دارند، زیرا این زن ستیزها به خوبی از نقش پیشرو زنان در تحولات اجتماعی آگاه هستند و می دانند که با بیداری زنان انگل ها لگدمال شدنی هستند.

«حدیث» و «آیت» رفتن دختران به نهادهای تحصیلی و تعلیمی را قدغن اعلام می کنند و اگر تحصیل و آموزش دختران «دالر آور» بود، برای آن «نصاب» ساخته، نصابی که به کنیزی فکری دختران می انجامد. مسلم است تا اسلام سیاسی داشته باشیم، وضعیت به همین منوال خواهد بود.

اکنون که در بازی های شیطانی غرب و کشورهای منطقه در افغانستان، طالبان در صدد تامین منافع خود و اربابان شان هستند، ممنوعیت دختران از تعلیم و تحصیل را به مثابه ابزاری برای بهره گیری امارتی رویدست گرفته اند. فراموش نکنیم که بنیادگرایان همیشه با موضوع تحصیل و آموزش دختران و زنان در کل، برخورد کاسبکارانه و دوپهلو داشته اند. همین دیروز عبدالرب رسول سیاف، صلاح الدین ربانی، معنوی و

مخالف آن است. ما نباید در دام این بازی محیلا نه بیفتیم. زیرا، یکی از پایه های تداوم حاکمیت اخوانی ها از جمله جهادیان و طالبان حذف زنان از جامعه و بخصوص ممنوعیت دختران از آموزش و تحصیل است.

برخورد کین توزانه طالبان به تحصیل و آموزش زنان از ایدئولوژی فاشیستی آنان مایه می گیرد. اسلام سیاسی، به فاشیزم دینی منجر می شود. اسلامیت ها (آنانی که در چارچوب اسلام سیاسی حاکمیت می رانند و یا خواهان حاکمیت هستند) از آنجائی که نمی توانند برنامه ای برای رفاه، آسایش و سعادت مردم داشته باشند، برای تامین منافع فاشیستی شان هر گونه ای که بخواهند دین را تفسیر می کنند. در صورتیکه منافع و تداوم حاکمیت فاشیستی شان ایجاب کند، با بیان چند

از حاکمیت دور دوم طالبان در کشور بیش از یک سال می گذرد، در این مدت نه تنها دروازه های مکاتب بالاتر از صنف ششم به روی دختران بسته شده، بلکه اکنون دروازه های پوهنتون ها را نیز بروی دختران بسته اند و این گونه این گروه سفاک، جنون مذهبی و زن ستیزانه اش را در مقابل دختران و زنان دربند کشور ما بیش از پیش به نمایش گذاشته است.

وقتی طالبان با اعتراض مردم در مورد بازگشایی مکاتب و تحصیل دختران مواجه می شوند، جز سخن های جاهلانه و هیستریک که محصول تراوش فکری ارتجاعی و فاشیستی آنان است، پاسخی ارائه کرده نمی توانند. این گروه، برای فریب مردم ظاهراً به دو بخش تقسیم شده، بخشی که از تحصیل و آموزش دختران «حمایت» می کند و بخشی که

پیشگام د روشنگری ...

«پیشگام» د روشنائیایی غورخنگ یوه برخه ده. مور باور لرو چې د ذهني بدلون له لارې کولای شو عیني بدلونونو ته لار هواره کړو. مور باید ذهنونه په نوي او مخکنی فکر سمبال او مسلح کړو چې بیا بیا په تورو گړنگونو کې نابود او تري تم نشو.

جنایتکارانو د تطهیرولو د خاینانه چلند بر بندول، پر پوپولیسټی چال چلند نیوکې، د آزادۍ او سکيولاریزم او د ملي وحدت د ټینګښت په پار هڅې، د میرمنو د حقونو دفاع او ملاتړ، د زیارکښو پرگنو د منافع او گټې ننگه، د مخکنی هنر او ادبیاتو بډاینه او د شنډ او ارتجاعی هنر افشاء د «پیشگام» اصلي کار جوړوي.

ته دوام ورکړو. په دې هدف مو د «پیشگام» خپرونې د پیلیدو تصمیم ونیو: د هر ډول اشغال، نیواک او ښکیلاک بر بندول؛ د طالبی او جهادي فاشیستانو په وړاندې مبارزه؛ د سیمې ارتجاعی دولتونو او د هغوې د جواسیسو د څیرو افشا کول؛ د لوټمارو، خاینو، او خاین پلوه تکنوکراتانو د ماسک او نقاب څیړول او رټل؛ د

ناروغی، بدلمنی، سوالگری او اعتیاد یې په بی ساري ډول زیات کړ، د بنسټپالی اور یې بل وساته او د جهادي او طالبی نوکرانو تر څنګ یې داعشي نوکران هم وروزل چې پرینردي افغانستان په هیڅ ډول د یو رښتینی دموکراتیک دولت څښتن شي. له بده مرغه، امریکایی خونړی دموکراسی ډیری روڼ اندي داسې نشته کړل چې گټې خپلې فاضله مدینې ته رسیدلي وي. که چیرې په تیرو شلو کالو کې زموږ روڼ اندو د سفارتونو د ورونو ډبولو په ځای، د یو سکيولار، دموکرات او آزاد افغانستان لپاره خوله تویه کړې وای، کار یې کړی وای او د ولسي پرگنو پر اتحاد او پیوستون یې تمرکز کړی وای، نن به زموږ ولس د وحشت او بربریت د بلې چرې لاندې پروت نه وای.

د هر ډول اشغال، نیواک او ښکیلاک بر بندول؛ د طالبی او جهادي فاشیستانو په وړاندې مبارزه؛ د سیمې ارتجاعی دولتونو او د هغوې د جواسیسو د څیرو افشا کول؛ د لوټمارو، خاینو، او خاین پلوه تکنوکراتانو د ماسک او نقاب څیړول او رټل؛ د جنایتکارانو د تطهیرولو د خاینانه چلند بر بندول، پر پوپولیسټی چال چلند نیوکې، د آزادۍ او سکيولاریزم او د ملي وحدت د ټینګښت په پار هڅې، د میرمنو د حقونو دفاع او ملاتړ، د زیارکښو پرگنو د منافع او گټې ننگه، د مخکنی هنر او ادبیاتو بډاینه او د شنډ او ارتجاعی هنر افشاء د «پیشگام» اصلي کار جوړوي.

د اوسني ناورین په پام کې نیولو سره مور هوډ کړی چې د تیر په څیر روشنائیایی کار

تأیید جنایتکاران خارجی و هر کول بازی ضد طالبی

این نوشته قبلاً نشر شده بود. با در نظر داشت اهمیت موضوع، اینجا با تغییراتی دوباره نشر می‌شود.

بیست سال تمام نیروهای اشغالگر امریکایی و ناتویی افغانستان را بمبارد کردند. توده‌های فقیر روستایی را با سگ دراندند و بر اجساد مردم شاشیدند. بر خانه های توده‌های تهیدست یورش بردند، زنان را لت و کوب کردند، کشتند، بر عروسی‌های شان بم ریختند و مردان شان را به رگبار بستند و بر کودکان شان رحم نکردند. از بم‌های خوشه‌ای گرفته تا مادر بم‌ها، سرزمین ما را، مادر ما را، عزت و شرف ما را بمبارد کردند، تکه تکه کردند و بالاخره به نیروهای همدست و قاتل شان، به طالبان جانی سپردند.

بیست سال تمام کشت و خون نیروهای ستمگر خارجی و آه و فریاد ستم‌دیده‌ترین مردم جنوب، جنوب شرق، جنوب غرب، شرق و شمال و شمال‌شرق و... بیست سال تمام قتل عام ها در کندز، شیندند، بالابوک، ارزگان، کندهار، پکتیا، خوست، کنر، جلال آباد، ارزگان، زابل و... بیست سال تمام، مرگ دهقانان و زحمتکش‌ان تهیدست، مرگ زنان ستم‌دیده و کودکان معصوم؛ بیست سال تمام مرگ خلق ما اسباب بازی ستمگران خارجی بود؛ نشانه گرفتند و مست شدند و به رگبار بستند و خندیدند و لذت بردند.

در این بیست سال وجدان اکثریت نویسندگان، ترانه سراها، شاعران و بسیاری از روشنفکران ما کرخت، بی شرم و بی آزر حضور داشت. توده‌های ستم‌دیده چه تک و تنها تحت این ستم، بمباردمان و زجرکش شدند، کسی حتی ناله‌های شان را، ضجه‌ها و فریادهای شان را نشنید. آنانی که امروز به حق از جنایات طالب به خشم می‌آیند، دیروز چرا خشمگین نشدند و نشوریدند؟

بیست سال، جنایت و کشتار. ۷۳۰۰ روز کشت، قتل، خون، غارت، دربدری، راکت، بمبارد، چاه، ویرانی خانه و

کاشانه، شکنجه و عذاب، توهین و تحقیر، فقر و ناداری، مگر جنایت نبود؟ کجا بودید خانم‌ها و آقایون ضد جنایت؟؟ مگر مردم را ساده لوح گیر کرده اید که سکوت ننگین و شرمساری تاریخی حمایت آشکار و پنهان تان از جنایتکاران خارجی را فراموش و فریب هیاهوی ضد جنایت امروزی تان را بخورند؟؟

در این بیست سال، کارگران و دهقانان و زحمتکش‌ان بی شماری کشته شدند و خلق تهیدست ما زیر رگبار ۵۲ها فجیعانه به قتل رسیدند. بالابوک فراه با خون زنان تهیدست و کودکان فقیر و

جنایتکاران خارجی و سفارت‌های شان در کابل خوش می‌آمد و پروژه‌های این «مدنی»‌ها را تصویب می‌کردند. عده‌ای بنابر تعصبات زبانی - تباری، از اینکه امریکایی‌ها و ناتویی‌ها توده‌های پشتون را می‌کشند، لذت می‌بردند و آن را زیر نام جنگ «سنت و مدرنیته» قالب می‌کردند. اینان، هیچ گاه شرافت اعتراض علیه جنایات خارجی‌ها و قتل عام‌های آنان را نداشتند، عکس آن، از اینکه دوستان صمیمی شان زنان و توده‌های تهیدست را تحت نام «تروریست» و «طالب» می‌کشتند، لذت می‌بردند.

در این بیست سال خدای اکثریت نویسندگان، فرهنگیان، ترانه سرایان و هنرمندان ما امریکا و ناتو بود. هنر مومیایی و تجاری به اوج خود رسید، کسی به سراغ درد و رنج قتل عام‌های جنایتکاران خارجی نرفت. کسی بر انبار کودکان کشته شده در کندز، نه ترانه‌ای سرود و نه موسیقی‌ای ترتیب داد؛ کسی از جویبار خون مارجه، شینواری و شیندند، قلمی رنگین ساخت تا داستان وحشت و کشتار مردم ما درج تاریخ می‌شد. کسی لنز کامراه‌اش را با آتش و قوغ و خاکستر بم‌های ستمگرانه امریکا و ناتو در پکتیا آشنا ساخت تا جسد‌های سوخته مادران ما، کودکان ما، برادران تهیدست ما ماندگارترین سناریوی فیلم‌ها می‌شد.

اگر حمیرا قادری در این بیست سال یک داستان را به جنایت خارجی‌ها در

افغانستان اختصاص می‌داد، اگر صحرا کریمی یک فیلمنامه‌اش را بر شکنجه دهقانان روستایی به وسیله ستمگران خارجی تحریر می‌کرد، اگر فرهاد دریا یک ترانه در اعتراض به بیماردمان قریه‌ها و روستاها به وسیله خارجی‌ها می‌سرود، اگر عبدالغفور لیوال و نجیب بارور یک شعر در اعتراض به بدمستی وحشیانه ستمگران خارجی فریاد می‌کرد، اگر شفیق مرید و جاوید امرخیل با یک زمزمه علیه کشتار کودکان توسط ب. ۵۲ها دهن باز می‌کردند و اگر آریانا سعید و داوود سرخوش یکبار «تف لعنت» نثار ستمگران خارجی می‌کردند و اگر سیما سمر و شهرزاد اکبر یکبار از کشتار زنان و کودکان پکتیا، کنر، جلال آباد و کندز توسط سربازان جنایتکار خارجی دهن اعتراض باز می‌کردند و اگر شکرپه بارکزی یکبار کشتار خلق ما را جنایت جنگی می‌خواند و اگر... و اگر...

به جای این همه اگر، «سینتا» کشتار مردم توسط امریکا و ناتو را می‌پسندید و از چاه‌های شبانه لذت می‌برد، سنجر سهیل و قسیم اخگر در هشت صبح این ستمگران را دوستان صمیمی افغانستان می‌خواندند و بیشترین شاعر و روشنفکر و نویسنده جهادی و نیمچه جهادی و غیر جهادی از اینکه توده‌های جنوب، پکتیا، پکتیکا، خوست، ارزگان، کندهار، هلمند، کندز، بغلان، کنر، فراه، هرات و... قتل عام می‌شوند؛ بمبارد می‌شوند و کشته و اسیر می‌شوند یا لذت پنهان و آشکار می‌بردند و یا هم سود شان را در این کشتار می‌دیدند.

آنانی که امروز علیه جنایت طالب می‌نویسند، چرا دیروز علیه ستم، کشتار، شکنجه و قتل و قتل نبودند؟ چرا از قلم اینان حتی چند سطر در تقبیح جنایت ستمگران خارجی برای خواندن چیزی نداریم؟ از دو حالت بیرون نیست: یا اینان از اینکه خارجی‌های ستمگر عمدتاً توده‌های پشتون را می‌کشتند و بر قریه‌های شان بم می‌ریختند و قتل عام

جنایت ستمگران خارجی برای خواندن چیزی نداریم؟ از دو حالت بیرون نیست: یا اینان از اینکه خارجی‌های ستمگر عمدتاً توده‌های پشتون را می‌کشند و بر قریه‌های شان بزم می‌ریختند و قتل‌عام می‌کردند و جشن عروسی شان را به ماتم و عزا تبدیل می‌کردند خوش و خوشحال بودند و یا هم در رکاب «انجویی» و «مدنی» شان ضربه می‌زند. خون بریزند و نه هم جهادی‌ها می‌توانستند خود را نماینده مقاومت مردم جا بزنند. اگر در این بیست سال شعار «نه جهادی، نه طالب، نه امریکایی - ناتوی؛ افغانستان آزاد و سکیولار» را با هم بلند می‌کردیم، امروز جرثومه‌های کثیفی چون طالب و جهادی جایی برای ستمگری نمی‌داشتند و اولین قدم‌های آزادی و برابری را پیموده بودیم.

کسانی که از ستم خارجی و جنایت خارجی لذت بردند و با سکوت شان به تأیید آن پرداختند، اعتراض شان علیه جنایت طالب شرافتمندانه و پاک نیست؛ مگر اینکه اول نشتر بران بر آن غده چرکینی بکشند که سبب شده بود تا این همه جنایت و کشتار را ببینند و دم برنیاورند؛ بعد اعتراض شان جدی گرفته خواهد شد.

ستمگران خارجی دویدن سودی به کیسه‌های شان می‌ریخت. در هر دو حالت، اینان حامی جنایت اند، با ذات و سرشت جنایت مشکلی ندارند، مشکل شان با جنایتی است که به سود آنان نیست و به منافع قبیلوی و قومی و

خارجی داریم؟ در حد هیچ. اگر در بیست سال گذشته علیه جنایت خارجی صدا بلند می‌کردیم، می‌سرودیم، می‌گفتیم و صدای قربانیان قتل عام‌های تهیدست‌ترین توده‌ها را مشترکاً فریاد می‌کردیم؛ امروز نه طالبان می‌توانستند

قریه‌ها را قتل‌عام می‌کردند و بر اجساد مرده‌ها می‌شاشیدند و برای خوشگذرانی می‌کشند؛ ما در مذمت، تقبیح، افشا و همدردی با قربانیان استعمار و وحوش ستمگر خارجی چه کردیم؟

با بنیادگرایی اسلامی نمی‌توان...

در راه خدا کشتند و می‌کشند و همه چیز را به خاک و خون می‌کشند و کشیدند تا بالاخره به تطبیق شریعت و نظام اسلامی رسیدند. تطبیق شریعت و آوردن نظام اسلامی بدون جهاد امکان ندارد. حال که شورای نظام ماموریتش را «تطبیق شریعت و آوردن نظام اسلامی» تعیین کرده، ناگزیر است طبق «جهاد از دیدگاه قرآن کریم» در «میثاق خون» اعلام کند که ملیشه‌های شان «در راه خدا می‌کشند و کشته می‌شوند و با مردانگی کامل آن قدر بر دشمنان می‌تازند که بعد از در خاک و خون کشیدن افراد بی‌شماری از رهروان کفر و الحاد جان‌های عزیز خود را به گرانترین قیمت در معرض فروش می‌گذارند.»

با این آغاز، احمد مسعود پس از کشتارهای متعدد رهروان «کفر» و

احمد مسعود این پایه‌ها را چنین بر می‌شمارد: «در جمع مجاهدین، به مشوره مجاهدین، به همت مردم مسلمان افغانستان، و زیر چتر حمایت **علما برای تطبیق شریعت و آوردن نظام اسلامی** که خواست شهدا و مجاهدین ما بود، انشاءالله آمادگی خود را می‌گیریم.»

برای فهم بهتر از «تطبیق شریعت» و «آوردن نظام اسلامی» «مقاومت ملی» احمد مسعود، ناگزیر شریعت و نظام اسلامی پیشکسوتان او، برهان الدین ربانی و احمدشاه مسعود را مرور کنیم تا ببینیم که «تطبیق شریعت» و «آوردن نظام اسلامی» او چه تفاوتی با تطبیق شریعت طالبی و نظام امارت اسلامی کنونی دارد.

طالبان تطبیق شریعت و نظام اسلامی امارتی شان را نتیجه جهاد شان می‌دانند. آنان برای رسیدن به این امر،

«الحاد» و به خاک و خون کشیدن‌های فراوان می‌تواند نظام اسلامی حاکم بسازد، همان نظام اسلامی که طالبان حاکم ساخته اند. آیا جهادی‌های شورای نظاری و دیگران می‌توانند نظام اسلامی بهتر از نظام اسلامی امارتی بسازند؟ مگر دولت اسلامی شورای نظار و سایر جهادی‌ها فراموش ما شده که با کشتار، خون‌ریزی، ویرانی، تجاوز و جنایت عجین بود؟ مگر طالب، محصول نظام اسلامی جهادی‌ها نیست؟؟ مگر نطفه‌های خلافت اسلامی مدرن القاعده‌ای در زمان دولت اسلامی جهادی‌ها بسته و پرورش نیافت؟؟

نظام اسلامی جمعیتی‌ها و شورای نظاری‌ها و سایر جهادی‌ها در «میثاق خون» تحت نام «نظام اسلامی در اسلام» به خوبی بیان شده است. برای اینان «خلیفه» در نظام سیاسی اسلام به حیث رئیس دولت مکلف است وظایف قوه اجرائیه را رهبری نموده و «قوه اجرائیه مسئولیت تنفیذ اوامر شریعت را بهعهده داشته و تطبیق احکام شرعی از اختصاص این قوه پنداشته می‌شود». چه تفاوتی میان نظام اسلامی

احمد مسعود و نظام اسلامی ملا هبت‌الله موجود است، مگر هر دو وظیفه اصلی و کلیدی شان را تطبیق احکام شرعی نمی‌دانند؟

پس از این که احمد مسعود به برکت جهاد، نظام اسلامی، البته نه امارتی بلکه جهادی برپا کند و خودش «خلیفه» شود (البته با توزیع دالر)، شورای نظاریها و جمعیتی‌ها و سایر جهادی‌هایش باید «تحت چتر علما» به حل اساسی‌ترین موضوع‌اش که همانا تطبیق شریعت اسلامی است اقدام کنند. از آنجائی که بر اساس باور مرشدان ایدئولوژیک او (ربانی و مسعود)، «شریعت اسلامی امام همه عصر ماست»، «شریعت از نزد خدا نازل شده است»، شریعت «با قانون ممارتی ندارد و مساوی به آن نیست و جواز ندارد اینکه شریعت با قانون مقایسه شود» احمد مسعود راهی را باید برود که ملاحبت‌الله همین اکنون می‌رود. فراموش نکنیم که ضریب پیشکسوتان ایدئولوژیک احمد مسعود در تطبیق شریعت اسلامی مساوی با ضریب ملا هبت‌الله بوده است، وقتی در «میثاق خون»

ستمگرانه و ویروسی جهادی‌ها چه تفاوتی با زن ستیزی ستمگرانه و طاعونی طالبی دارد؟

تطبیق شریعت اسلامی امارتی و جهادی دو چیز جداگانه بوده نمی‌تواند. هر دو از یک آبخشور فکری تغذیه می‌گردد. اگر امروز امارت اسلامی طالب، با وزارت امر بمعروف و نهی از منکر دارد به شکنجه روحی و روانی مردم دست می‌زند، این همان میراث تطبیق شریعت جهادی است که به ارث برده اند. پیشکسوتان ایدئولوژیک احمد مسعود کلید رشد و کمال و جهش و پویایی یک مسلمان را در امر بمعروف و نهی از منکر می‌دیدند و همین بود که در «میثاق

را اکنون به ریاست جمهوری تعبیر کرد برای زن جواز ندارد». این دیدگاه زن ستیزانه جهادی‌های شورای نظاری و جمعیتی چه تفاوتی با دیدگاه امارتی‌های ملامعمری دارد؟

نه جهادی‌ها برای زن جایگاه ریاست جمهوری را جائز می‌شمارند و نه هم امارتی‌ها. کرسی ریاست جمهوری برای زن را بگذارید به جایش. فاشیست‌های مذهبی، چه جهادی چه امارتی، زن را پوزه و کالایی می‌دانند که اینان مالک مو، صدا، بوت و لباس آنان هستند. حلقه ایدئولوژیک احمد مسعود بر اساس همین تطبیق شریعت اسلامی، در «ندای زن مسلمان

نیز یک نظام شرکی و خلاف اسلام بوده است. «سیاست از دیدگاه اسلام و مکتب‌های دیگر» «میثاق خون» ضمن شرکی خواندن دموکراسی می‌گوید: «دموکراسی به معنی حکومت مردم، توسط مردم و بر مردم است. درین نظام معیار حق و ماخذ قانون، خواست و اراده مردم می‌باشد. جمهورالناس مختار کل و مقتدر اعلی می‌باشند. درین نظام برای نمایندگان ملت ضروری نیست تا از خدا، رسول، کتاب‌های آسمانی و ارزش‌های اخلاقی اطاعت و پیروی نمایند بلکه لازم است تا طبق خواست و رضای مردم عمل کنند.» ملاحظه می‌شود که جهادی‌های احمد مسعود مثل طالب‌های ملا هبت‌الله، حکومت مردم بر مردم را قبول ندارند و از این که دموکراسی از خدا، رسول، کتاب‌های آسمانی و ارزش‌های اخلاقی اطاعت و پیروی نمی‌کند، آن را شرکی تلقی کرده و خلاف شریعت اسلامی می‌دانند.

همین فکر پوپنک زده، فاشیستی، ضد دموکراتیک و تطبیق شریعت امارتی و جهادی است که باز هم طالب‌های امارتی و جهادی‌های احمد مسعود و دیگران را در یک راه قرار می‌دهند: راه ضدیت هیستریک با زن. اگر شریعت ملا هبت‌الله عمده‌تاً در ضدیت با زن و زن‌ستیزی نمودار است، شریعت پیشکسوتان جهادی احمد مسعود - که هنوز ربانی و مسعود باضافه «خادم دین رسول‌الله» هر سه قهرمان او هستند - نمودار کمتر در این عرصه ندارند. در «میثاق خون» می‌خوانیم که «زن نیمی از پیکر اجتماع و امت اسلامی است، زن مسئول تربیت و اصلاح همه نسل‌های فرداست»، «زن مکلف به تطبیق و ایمان به خداوند و پیامبر است»، «زن مانند مردم مکلف به ایمان به خدا و آخرت و کتاب‌های خداوند و فرشتگان پیامبران است. چنانچه مکلف است نماز برپا دارد، زکات بدهد، روزه رمضان را ادا کند و حج خانه خدا را اگر بتواند بجا آورد و بروی امر به معروف و نهی از منکر و همچنان رابطه و وابستگی با مسلمانان لازم است»، «خلوت شدن زن با نامحرمان نارواست»، برای زن «غفلت در مورد حقوق شرعی شوهر، درباره اجازه خروج زن از منزل و یا رفتن به کار، جایز نیست»، «(ولایت عامه) که می‌توان آن

اصرار می‌ورزند که «پژوهش علمی و استدلال منطقی ایجاب آنرا می‌کند که به تفوق شریعت اسلامی بر کافه قوانین بشری اذعان شود و آنرا مترقی‌ترین و مناسب‌ترین قانون برای عصر بشمارند.»!!

همین راه رفتن مشترک ملا هبت‌الله امارتی با احمد مسعود جهادی در تطبیق شریعت اسلامی و نظام اسلامی است که هر دو در ضدیت با سکیولاریزم قرار داشته و قهرمان مشترک هر دو «خادم دین رسول‌الله» باشد. بگذریم از این که زمانی قهرمان هر دو جنرالان پاکستانی و بعدها هم قاسم سلیمانی بوده است. امروز، امارت اسلامی ملا هبت‌الله بر دیوارهای کابل و سایر شهرها شعارهای ضد دموکراسی و سکیولاریزم درج می‌کند و آن را نظام شرکی می‌خواند که این کارش صد در صد با نظام اسلامی و تطبیق شریعت همخوانی دارد. شورای نظاری‌ها و جمعیتی‌های مسعود هم باور عمیق به شرکی بودن سکیولاریزم و دموکراسی دارند اما در بیست سال گذشته به برکت دل‌رهای امریکایی خود را به موش مردگی زده بودند. داوود داوود دستیار خاص احمدشاه مسعود در مصاحبه ۹ سپتامبر ۲۰۰۷ با تلویزیون طلوع صراحتاً گفت که «دنیا به همو افکار خودشان که می‌خوانند سکیولاریزم را اینجا ترویج کنند، هیچ گاه در افغانستان جایگاه ندارد، از امروز به شکست است و دیروز این را مسعود گفته بود.» و در تازه‌ترین اظهارات مولوی حبیب‌الله حسام عضو جبهه مقاومت احمد مسعود با روزنامه اطلاعات روز (۹ عقرب ۱۴۰۱) ضمن اینکه می‌پرسد که آیا اهداف جهاد مخدوش بود، آیا مبارزه استاد ربانی و احمدشاه مسعود مخدوش بود، می‌گوید که ما برای تکامل مسیر احمدشاه مسعود و برهان‌الدین ربانی گام برداشته‌ایم و سه دسته از افراد در دنیا قبری نخواهند داشت که یکی از آنها سکیولاریست‌ها هستند. سکیولاریزم آن طوری که برای ملای‌لنگ و حبیب‌الله کلکانی و گلبدین و سیاف و شیخ آصف محسنی و مزاری جایگاه نداشته، برای مسعود و ربانی و ملا حسام و ملا هبت‌الله هم جایگاهی ندارد، زیرا این انگل‌ها به خوبی می‌دانند و می‌دانستند که سکیولاریزم پادزهر بنیادگرایی و مرگ سیاسی آنانست. اگر دموکراسی برای ملا هبت‌الله امارتی نظام شرکی است، برای پیشکسوتان احمد مسعود

جنایت شورای نظاری

خون» می‌نوشتند که «مساله امر بمعروف و نهی از منکر تنها دارای جنبه اخلاقی و عبادی نیست بلکه تعمیم و کاربرد آن در یک جامعه، مردم را بسوی رشد و کمال و جهش و پویایی و تحرک سوق می‌دهد.» و «اسلام در باره امر بمعروف و نهی از منکر بسیار تاکید می‌ورزد و حتی رعایت آنرا رکنی از ایمان می‌داند.» ملاحظه می‌شود که تطبیق شریعت و نظام اسلامی احمد مسعود جهادی در هیچ موردی با نظام اسلامی و تطبیق شریعت ملا هبت‌الله طالبی تفاوتی ندارد. «مقاومت» او و «جنگ» ملا هبت‌الله، جنگ بر سر لحاف ملا نصرالدین است!!

اما با تمام شباهت‌های فکری احمد مسعود و ملا هبت‌الله و جنگیدن بر سر لحاف ملا نصرالدین، عده‌ای

افغانستان» نوشته که «هر آن زنی که خوشبویی و عطر بزند و سپس بر قومی مرور کند که بوی آن عطر را دریابند آن زن زانیه است و هر چشم زنا کننده است»، «اگر بدون کدام ضرورت شرعی کسی به آواز زنان گوش دهد و یا در تماس شود حرام قرار داده شده است زیرا از همچو اعمال بیهوده فتنه بر می‌خیزد»، «در سخنان زن لین تکاثر یعنی نرمی و شکستگی وجود نداشته باشد و از بسیار بلند گفتن نیز ممانعت ثابت است... در صورت ممکن سعی شود تا از پس پرده یعنی وراء حجاب مکالمه با زنها صورت گیرد»، «در مجلس ساز و آواز مردها و زنان همه افراد بی بندوبار و فساق و فجار شرکت می‌ورزند و این مجلس مرکب هم از همچو عناصر می‌باشد»، «به هیچ صورت بغیر محارم اجازه نیست که با زنان غیر محرم اختلاط نمایند.» این زن ستیزی

طالبان، «فاتحان» یا مزدوران قلاده بند اشغالگران؟

و مهمات جنگی را به طالبان واگذار و با فرار اکثریت جهادی ها و تکنوکرات ها به شمول اشرف غنی ارگ را به نوکران جدید تسلیم و این گونه به جای مزدوران قبلی مزدوران جدید بنام طالب بر اریکه قدرت تکیه زدند.

با حاکمیت طالبان، ماهیت اشغال کشور ما تغییری نیافته است. امریکا کماکان بر فضای افغانستان حاکمیت مطلق دارد و همین گونه شریان اقتصادی کشور ما نیز در دست او است. بگذریم از اینکه طالبان هر روز برای «رسمیت شناختن» بوسیله امریکایی ها تکیه ننگین بعمل می آورند. حیات فعلی طالبان منوط به ۴۰ میلیون دالر هفته ای است که امریکا در اختیار این ستمگران قرار می دهد، با این وضعیت مفتضح و ننگین، این ستمگران با دیده درایی از «استقلال» و «شکست امریکا» و «فتح» هم سخن می گویند!!

به افغانستان را برای تطبیق این ستراتیژی سوق دهد و از طرف دیگر با ایجاد یک کشور بی ثبات با حاکمیت یک گروه جاهل، ستمگر و بنیادگرا و غیر مسئول سطح ایجاد خطر برای چین و سایر رقبای منطقه ای اش را بالا ببرد. همین بود که امریکا در «دوحه» قبالة مزدوری مجدد طالبان را امضا کرد. همانگونه که در بیست سال گذشته، امریکا و طالب بازی موش و پشک راه انداخته بودند، اکنون نیز امریکا طالب را «حیوان خانگی» اش می داند که با حکم امریکا بی وقفه دم می شوراند. دولت امریکا با امضای توافق نامه دوحه با طالبان در اوایل سال ۲۰۲۰ به نفس های دولت پوشالی که خودش آن را ساخته و ظاهراً علیه طالب می جنگاند نقطه پایان گذاشت. برای امریکا مزدوری نوکران جهادی و تکنوکرات اش دیگر به صرفه نبود و با دستور دادن به نوکران «جمهوری اسلامی» تمام تجهیزات

دوباره طوق بردگی را به گردن جهادی ها و تکنوکرات های جاسوس انداخت؛ اما اینبار طالب ها را فراموش نکرد و با گذشت هر روز به تقویت بیشتر این جانبان نیز پرداخت.

در طول بیست سال گذشته امریکا و شرکایش برای گرم نگه داشتن تور جنگ در افغانستان نوکران خود را با پول، سلاح و مهمات و کمک های استخباراتی تجهیز کردند و دو طرف (امریکا و طالب) تا توانستند مردم را کشتند و از هیچ نوع ستم دریغ نکردند. امریکا تا همین یک سال قبل ظاهراً علیه طالب می جنگید، مردم را می کشت و قریه ها را پشت هم بمباران می کرد، چگونه شد که این گروه خون آشام را در آغوش گرفته و با تزریق هفته وار دالر حیات جنایتبارش را تضمین می کند؟

امریکا، چین را مانع توسعه طلبی اش در کشورهای عقب نگهداشته شده می داند. زیرا چین از مدتهاست که با سیاست توسعه طلبانه در کشورهای دیگر در صدد تامین منافع اقتصادی اش است که امریکا آنرا برهم زدن توازن قدرت تعریف می کند. به همین منظور امریکا ستراتیژی جنوب شرق آسیا را که هدف آن جلوگیری از توسعه طلبی چین است، رویدست گرفت تا از یک طرف منابع مختص

بیش از یک سال می شود که وحوش طالبی غرق در مستی قدرت عربده کشیده و از «شکست دادن امریکا و اشغال» می گویند. این گروه، که بر اساس ستراتیژی استعماری امریکا طرح و در آغوش استخبارات پاکستان، امارات متحده عربی و عربستان سعودی تربیه شده، پس از بیست سال جنایت و فراهم سازی میدان ستم و تعدی برای اشغالگران امریکایی، اینک با دیده درایی خود را «فاتح» جنگ علیه امریکا و اشغال می داند!!

امریکا به منظور تطبیق ستراتیژی غارتگرانه و استعماری همیشه به تعویض مزدوران خود اقدام می کند. مهره هایی را از میان بر می دارد و بر جای آن مهره های جدید می چیند. همین است که از قاتل ترین، منفورترین، جاسوس ترین و میهن فروش ترین چهره ها و گروه های بنیادگرا و غیر بنیادگرا حمایت می کند. زمانی گلبدین حکمتیار و برهان الدین ربانی به درجه های مختلف نازدانه های سی آی ای بودند که با تغییر ستراتیژی منطقه ای هر دو را دور انداخت و بر ملامع سرمایه گذاری کرد. با تغییر ستراتیژی امریکا برای منطقه ما که نیاز به تجاوز مستقیم در افغانستان دیده می شد، امریکایی ها در ظرف یک ماه ملامع و لشکر جهلش را جمع و

با بنیادگرایی اسلامی نمی توان...

تحت چتر علما و مجاهدین افغانستان چه سودی برده اند که باز ببرند؟ مگر چه فرقی میان تطبیق شریعت و نظام اسلامی احمد مسعود و ملاهت الله است که باید در کنار یکی علیه دیگری جنگید؟ مگر دولت اسلامی مجاهدین افغانستان، امارت اسلامی طالبان (بار اول)،

از مردم را تشویق می کنند که در این لحاف جنگی نظام اسلامی و تطبیق شریعت جهادی و امارتی شرکت کنند. گیریم مردم هوشیاری لازم را از دست دادند و به صدای اینان لیبک گفتند: سوال اساسی اینست که مردم از تطبیق شریعت و نظام اسلامی احمد مسعود

طالب های فاشیست، وظیفه روشنفکران مدافع مردم برداشتن گام های ولو کوچک برای راه سوم است: راه مبتنی بر ارزش های دموکراتیک و سکیولار؛ تلاش برای جامعه ای که بر بنیاد ارزش های دموکراتیک و سکیولار به برابری و رفاه کمک کند. نه طالبان، نه جهادیان و نه ستمگران خارجی، بلکه افغانستان آزاد و دموکراتیک؛ راه سوم این است.

جمهوری اسلامی افغانستان و امارت اسلامی طالبان (بار دوم) مردم را به سعادت، رفاه، خوشبختی و آزادی و برابری رسانده اند که بار دیگر مردم را تشویق به جنگ برای تطبیق شریعت و نظام اسلامی، اما این بار از جنس احمد مسعود کرد؟ ما حق نداریم مردم را بفریبیم و به سراب سوق بدهیم. به جای تشویق مردم به دفاع از جنایتکاران جهادی علیه

د بنځو غورځنگ او د طالبې فاشيزم ضد مبارزه

افغان بنځې د بيلايلو ستمونو لاندې ژوند کوي. يو له دې ستمونو څخه د بنسټپالې ستم دی، چې کله د جهادي بنسټپالې او کله هم د طالب بنسټپالې په ډول پر ميرمنو تېل کيږي. که څه هم امريکايي - ناپوټي بنسټپالو کورنو دروغجنو شعارونو تر څنگ د بنځو د حقونو په پلمه پر افغانستان بريد وکړ، خو د اشغال او تيري پر مهال په ښکاره توگه وليدل شول چې د بنسټپالو تر سيوري لاندې بنځو او ماشومانو د نورو په پرتله ډير ستمونه، دردونه، رنځونه او رېږونه وگالل. له هغه ځايه چې د بنسټپالو کورنو شعارونه تل دروغ وي، نو بالاخره يې د نورو پرگونو تر څنگ په ځانگړې توگه ميرمنې د هغه خونړۍ بلا خولې ته ورواچولې چې په خپله همدې بنسټپالو زېږولې، پالې او روزلې ده. اسلامي بنسټپالې تل د بنځو په وړاندې جنوني او هيستريک مخالفت درلودلی دی. د جهادي بنسټپالانو د اسلامي دولت پر مهال او د امارتي بنسټپالې په دوو دورو کې د بنځو په وړاندې بلوسگرانه او ستمگرانه چلند په ښکاره توگه دا څرگندوي چې بنسټپالې که جهادي وي که امارتي او که داعشي، خپله بقا د بنځو او سکيولاريزم سره په دښمني کې گوري، ځکه دوی پوهيږي که بنځو خپل حقونه وپيژندل نو د يوه ځواک په توگه هيڅکله هم بنسټپالې ته نه تسليميږي او په راديکال بدلونونو کې خورا مهم نقش لوبولی شي.

د افغانستان اسلامي جمهوريت چې د جهادي بنسټپالانو او غرب ميشتو تکنوکراتو گډوله وه، د بنځو او ميرمنو حقونو سره يې دريا، فريب او کذب چلند درلود. دې اسلامي جمهوريت، بنځو ته د هغه انساني ځواک په سترگه نه کتل چې کولای شي د سترو سياسي او ټولنيزو بدلونونو لامل شي، بلکه د «جنډر» د پروژو اسباب او د مجلسونو او کابينې د ډيکوريښ برخه يې گرځولې وې. له هغه

ځايه چې د اسلامي جمهوريت چارواکو د بنځو پر حقونو رښتيني باور نه درلود، همدا و چې د مطلق اکثرې چارواکو ميرمنې په کورونو لکه څاروي تړل شوې وې او په سياسي او ټولنيز ژوند کې يې څرک نه لگيده. د تاريخ مضحکه او ملنډه څو دا وه چې د مارچ په اتمه به هغه جهاديانو د بنځو په منځ کې د بنځو له حقونو او مبارزې دفاع کوله چې خپلې بنځې، لوني او د کورنۍ ميرمنې يې په شلو کلونو کې چا ونه ليدلې.

مستې، په دې کنفرانس او هغه کنفرانس، په دې سفارت او هغه سفارت کې د بنسټپالو کورنو نغو ته په ټول اخلاص نځيدلې.

په داسې حال کې چې د بنسټپالو او ارتجاعې جگړې اصلي قربانيان ميرمنې او ماشومان ول، خو په تيرو شلو کلونو کې له بده مرغه د بيلايلو لاملونو له امله د بنځو يو واقعي او رښتيني غورځنگ رامنځته نه شو. که د بنسټپالو کورنو تر څنگ د

که چيرې همدې بنځو له بنسټپالو، بنسټپالې او مافيايي ککړتيا پاکه مبارزه کړې وای، مليتي او ژبني تعصب يې شاته پرېښوی وای او پر بيوستون يې کار کړی وای، نه بنسټپالو کورنو شول پر هغوی معاملې وکړي، نه اسلامي جمهوريت هغوی سره ايزاري چلند کولی شو او نه جهادي او طالبې فاشيستانو د هغوی پر ژوند او برخليک لوبې کولای شوې.

له بده مرغه د تيرو شلو کلونو د حياتونو له امله افغان بنځې د طالبې فاشيزم د ستم په وړاندې يوازې پاتې شوي دي. د بازاری سياست ټولو بنځينه لوبغاړو دوی د ستم تر لاندې يوازې پرېښودل. نن د کابل کنگل شوې فضا، د همدې رېږدلو، غير پروژهای او غير سفارتي ميرمنو په گامونو ماتيري. نن د کابل خفقان يوازې او يوازې د همدې باتورو، پرمينو او تاريخ جوړوونکو ميرمنو په آواز لږزيږي. که دا گامونه نه لږ او که دا آوازونه نن کم دي، سبا هرورمرو زياتيږي. د بنځو غورځنگ، هغه وخت پياوړی کيږي چې له بنسټپالو کورنو په سوالگرۍ ککړ نه شي، جهادي مافيا ته په گونډو نشي او د طالبې فاشيزم تر څنگ جهادي جنايتکاران د خپلو دښمنانو په توگه ورټي.

د افغانستان زيارکښه، بيوزله او پياوړې ميرمنې بايد په ياد ولري چې نور گوداگۍ او جهادي نانځکې په خپلو کتارونو کې پرېږدي، ځانونه منسجم کړي، پر بيوستون کار وکړي او د يو دموکراتيک او سکيولار افغانستان لپاره گامونه لا گړندي کړي. ميرمنې د ستم، بلوس او جنايت څخه د ژغورنې لپاره له مبارزې پرته بله لاره نه لري.

سيند

ناست کنگل

يوه ځانگه

د ځنگل په تروړمه کې

د لمر په لور

فرياد کوي.

احمد شاملو

لاسيوخي دولت ستم او ايزاري چلند د بنځو د اصلي ونډې او نقش په پيکه کولو کې مهم و، د دې تر څنگ د اکثریت مطلقو روښ اندو بنځو بازاری سياست يو له هغه مهمو لاملونو گڼل کيږي چې د دې غورځنگ د جوړېدو مخه يې ډب کړې وه. هغو بنځو چې فرصت درلود چې د ميرمنو يو واقعي آزادي بخښونکی غورځنگ رامنځته کړي يا د سياسي مافيا مزدورانې شوې، يا د جهاديانو غوره مالانې او يا د طالبانو لابي گرانې او يا هم د بنسټپالو کورنو چوپړيانې. دا هغه لوی خيانت دی چې اينجويي، مدني، سياسي، پارلماني او... بنځو د افغانستان ستمخپلو ميرمنو سره وکړ.

بهرني ستمگرانو چې په ښکاره ډول د افغانستان اسلامي جمهوريت او په پټه د افغانستان اسلامي امارت دفاع او ننگه کوله، له بنځو سره دوه گونې چلند درلود: دې بنسټپالو کورنو له يوې خوا پر کليوالو بنځو بمباري کوله، زيارکښه او بيوزله بنځې يې وژلي؛ ژوند، کور او ناڅيزه هستي يې ورته ويجاړوله، هغوی يې رېږول، ځورول او د نابودۍ گړنگ ته ليږل؛ خو له بلې خوا يې بنسټپالو کورنو پلوه بنځې سختې نازولې. دې بنځو اينجوگانې درلودې، مدني فعاليتونه يې کول، تحقيقي مراکز يې درلودل، د پارلمان غړې وې، پروژې يې اخيستې، د کنفرانسونو ويناوالې وې او له مافيايي او استخباراتي ډلو سره يې اړيکې درلودې. دا بنسټپالو کورنو پلوه ميرمنې د بيوزلو بنځو په وینو

ستم طالبان و افزایش...

توده های زحمتکش و ستمدیده افغان تحت حاکمیت وحوش جنایتکار و جاهل طالبی در بدترین وضعیت اقتصادی قرار دارند، بیکاری به بیشتر از ۹۰ درصد رسیده، فقر و تنگدستی بیداد میکند، تکدی به یک شغل میدل شده و هر روز بر تعداد گدایان افزوده می شوند. یگانه راه باقیمانده برای تامین معیشت زندگی توده ها، مهاجرت و آوارگی است که اکثریت مطلق تلاش دارند تا از هر طریق ممکن کشور را ترک کنند؛ تا جائیکه برای جلوگیری از فرار مردم، طالبان از هفته ها به این طرف اقدام به مسدود کردن ریاست پاسپورت نموده اند.

بیکاری، فقر، به چهار دیواری کشیدن دختران و زنان، عدم دسترسی مردم به ابتدایی ترین حقوق انسانی، تهدید، توهین، تحقیر، افزایش روز افزون مشکلات اقتصادی، ممنوعیت از تحصیل و آموزش، برخورد های غیر انسانی امر بالمعروف و غیره باعث شکنجه روحی و روانی مردم شده و خنده از لب های مردم محو گردیده است. سیاست های عصر حجر و برخورد های عقده یی طالبان با مردم چنان طاقت فرسا و غیر قابل تحمل گردیده که اکثریت مردم به نان، آزادی و برابری می اندیشند.

نفاق، افغانستان د تباھی ...

د هیواد د بیلابیلو قومونو له یو بل سره جنگول د استخباراتي جگړې برخه ده، ځکه دوی تر اوسه توانیدلي نه دي چې په افغانستان کې د قومي جگړې اور بل کړي؛ په همدې خاطر د طالبانو بیا واکمنول د همدې جگړې پیل گڼل کېږي. دوی غواړي د پښتنو په وړاندې د نورو قومونو کرکه راوپاروي او په دویم گام کې له هغوی څخه وسله وال ملاتړ

دولت پوشالی و مزدور کابل با سرازیر شدن میلیارد ها دالر و حمایت بیش از ۴۰ کشور در طول ۲۰ سال نه تنها نتوانست بیکاری و فقر را به حداقل برساند، عکس آن با چپاول و غارت، تفاوت طبقاتی را بیش از پیش افزایش داد و به تعداد فرودستان و تهیدستان افزود. اکنون که امپریالیست ها به جای جهادی ها و تکنوکرات های پوشالی، طالبان را مجدداً در قدرت نصب کرده اند، این نیروی اهریمنی نه تنها ظرفیت و توانایی کاهش بیکاری و فقر را داشته نمی تواند، بلکه از همین اکنون شاهد بیکاری چشم گیر و ناداری شدید در کشور می باشیم که با گذشت هر روز بر تعداد بیکاران و تهیدستان افزوده می شود.

مردم به نان، آزادی و برابری ضرورت دارند؛ تاریخ نشان داده که این نیاز مردم را هیچ نیروی بنیادگرا، جهادی و طالبی و هیچ تکنوکرات جاسوس و وطنفروش و مخالف فرودستان نمی تواند برآورده سازد. مردم ما به نان، آزادی و برابری زمانی رسیده می توانند که نیروهای پیشرو، دموکرات، سیکولار و برابری خواهان همه برای جامعه عاری از لوث بنیادگرایی اسلامی، استعمار و بهره کشی غارتگران تلاش کنند. برداشتن کوچکترین گام در این راستا، مسلماً به گام های بیشتر و متحدانه می انجامد که یگانه راه نجات مردم ما از ستم و تعدی بوده می تواند.

تصور وکړه

جان لنون

تصور وکړه جنت نشته

آسانه دی،

که تصور یې وکړی

زموږ د پښو لاندی هیڅ دوزخ نشته

پر سر مو یواځی آسمان دی

تصور وکړه ټول انسانان

د نن له پاره ژوند کوي...

تصور وکړه هیوادونه نشته

پولي له منځه تللي

تصور یې سخت نه دی

د قتل و قاتال له پاره هیڅ پلمه نشته

څنگه چې هیڅ مذهب نشته

تصور وکړه ټول انسانان

په سوله کې ژوند کوي

شاید ووايې زه خوب وينم

خو زه یواځی نه یم

زه د هغی ورځ په هیله یم چې ته له مور سره یوځای شی

او نړۍ یوه شی

تصور وکړه هیڅ مالکیت نشته

تعجب کوم

که وې کړای شی

د ولرې او حرص هیڅ اړتیا نشته

هرې خوا

د بشر ورورولي ده

تصور وکړه ټول خلک

ځمکه له یو بل سره شریکوي...

شاید ووايې زه خوب وينم

خو زه یواځی نه یم

زه د هغې ورځی په هیله یم چې ته له مور سره یوځای شی

او نړۍ یوه شی.

ستم طالبان و افزایش روز افزون بیکاری تهیدستان

با گذشت نزدیک به یک و نیم سال از نصب گروه متحجر طالب به اریکه قدرت از سوی امپریالیزم امریکا، بیکاری به اوج خود رسیده و در این مدت به جزء از فیصدی اندکی از مردم که به کار مشغول اند، اکثریت مردم در بیکاری به سر می برند. بزرگترین افتخار این گروه منحوس، اعلان فرستادن افغان ها به چوپانی به خارج از کشور میباشد!!!

در کابینه این نیروی عقده یی و متحجر به جزء از ملا، مولوی، شیخ و قاری کسی دیگری دیده نمی شود. تمامی پست های کلیدی وزارتخانه ها و ادارات دولتی از سوی کسانی اشغال گردیده که حتی برای یک روز هم به مسیر علم و دانش گام برنداشته و جزء کتاب های

تجاوز عریان امپریالیزم امریکا و متحدین آن به افغانستان و به گروگان گرفتن توده های زحمتکش و ستمدیده این کشور در طول بیشتر از ۲۰ سال ماهیت پلید اشغالگران و چوبدستان آنها را به خوبی نشان داد. دستاوردهای امپریالیست ها از این یلغار جزء قتل عام هزاران انسان، معلول و معیوب ساختن ده ها هزار، ویرانی قراء و قصبات افغانستان، کوچ اجباری میلیون ها تن، صعود گراف بیکاری، فقر گسترده و بالاخره سپردن افغانستان به دست متحجر ترین، بی ظرفیت ترین، انسان ستیز ترین و جاهل ترین گروه تروریستی چیز دیگری نبوده است.

دینی و مذهبی به چیز دیگری باور ندارند و اگر هم داشته باشند، اراده ای برای خدمت به مردم فرودست داشته نمی توانند. با چنین وضعیتی، توقع ایجاد فرصت های شغلی برای لشکر بیکاران از سوی نیروی قسی القلب طالب جزء حماقت و ساده لوحی چیز دیگری بوده

نمی تواند و توده ها به خوبی میدانند، نیروی که دوام آن مستقیماً وابسته به بسته های ۴۰ میلیون دلاری هفته وار امپریالیزم امریکا است، هرگز ظرفیت و توانایی این را ندارد که حتی برای فیصدی اندک از این لشکر کار پیدا کند. ص ۸

نفاق، افغانستان د تباہی کندي ته غورگوي

چې د دوی ژوند د طالبانو له لاسه تباہ شوی دی، خو دوی بیا هم په هر ځای کې د دې لپاره چې خپله عقده خالي کړي، طالبان د پښتنو د استازي په توگه معرفي کوي. هم امارت او هم «مقاومتیان» په گډه د یوه سیاست د پلي کولو لپاره کار کوي، چې هغه د افغانستان د قومونو تر منځ د شخړې، ترېگنې او دښمنۍ اور بلول دي.

مور باید په هیڅ ډول طالبانو او د «مقاومت» په نوم ټلوالې ته اجازه ورنکړو چې د قوم، دین، مذهب، ژبې او سیمې څخه په استفادې مور د یو بل پر وړاندې ودروي او یو وار بیا په هیواد کې د وینې ویالې روانې کړي. دواړه ډلې غواړي د خلکو له احساساتو څخه په استفادې خپلې گټې تر لاسه کړي او خپل له شرم او کرکې څخه ډکې واکمنۍ ته دوام ورکړي. مخ ۸

د ناوې لاندې کښیني. د طالبانو د وحشت او بربریت څخه ډکې واکمنۍ په شتون کې او له وضعیت څخه په استفادې ځینې نورې پلورل شوې کړۍ د «مقاومت» تر نوم لاندې چې د هغوی تیرې کړنې هم زموږ هیوادوالو ته څرگندې دي، هڅه کوي هیواد د تجزیې او ټوټه کیدو کندی پر لور رهي کړي. دوی په ښکاره ډول د پښتنو په وړاندې خپله کرکه او تعصب بیانوي او غواړي داسې وښيي چې گټې ټول پښتانه د طالبانو په څیر د تمدن او پرمختگ له کاروان څخه لیرې دي او یوازې د ځانمرغو بریدونو او وژنو لیوال دي. دوی په ښه ډول پوهیږي چې اکثریت پښتانه نه طالبان غواړي او نه یې ملاتړي دي، ځکه پښتانه پوهیږي

دین او مذهب تر نوم لاندې نه پریري زموږ د هیواد میرمنې او نجونې د نورو ملتونو په څیر پرمختگ وکړي، تعلیم او زده کړې وکړي او د هیواد د نیمایي نفوس په توگه د هیواد په آبادولو او رغولو کې له نارینهو سره اوږه په اوږه کار وکړي. طالبان د هر ډول پرمختگ دښمنان دي. دوی نه غواړي چې مور د پردیو له احتیاج څخه ځان راوباسو؛ له دې کبله هڅه کوي له دین او شریعت څخه په استفادې د هر ډول پرمختگ مخه ونیسي.

د طالبانو له وحشته ډکې او کرکچنې حکومتولۍ څخه خلک پوزې ته رسیدلي دي، خلک په هیڅ ډول نه غواړي د طالبانو د اسلامي امارت د تورې واکمنۍ لاندې ژوند تیر کړي، خو دا په دې معنا نه ده چې خلک د باران لاندې نه راپاڅي او

طالبانو د تیر په څیر په خپل راتگ سره یو وار بیا د افغانستان د قومونو تر منځ، ژبني او مذهبي اختلافونو ته په لمن وهلو سره په هیواد کې د لویو قومونو په ځانگړي ډول پښتنو، تاجیکو، هزاره او ازبیکو تر منځ د ترېگنې، کرکې، دښمنۍ او جگړې په اور اچولو سره د هیواد د ټوټې ټوټې کولو هڅه پیل کړې. ټول په دې پوهیږو چې زموږ گاونډي هیوادونه هیڅکله نه غواړي هیوادوال مو د سولې او سوکالی ساه وباسي او په آرامۍ او وروړگلوۍ کې ژوند وکړي، له دې کبله طالبان او د هغوی بهرني ملاتړي هڅه کوي څو په سیستماتیک ډول افغانان له پرمختگ څخه په شا کړي او پرې نږدې دوی او د دوی راتلونکي نسلونه په سوکالی او آرامۍ کې وخت تیر کړي. طالبان د